

NEW ADULT

COSMOPOLIS

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

TŘINÁCTÉ
ZNAMENÍ
VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA

PATŘÍM MEZI VLKY ZVĚROKRUHU, takže můj osud je spojený s hvězdami. Jenom škoda, že moje hvězdy vytvářejí kříž, místo aby byly pěkně zarovnaný v jedné linii. Ano, škoda – jako vyděděnec smečky Raka to chápu víc než dobře.

Moře chňapalo po mých bosých chodidlech jako dychtivé štěně, které se snaží získat pozornost svého pána. Zaryla jsem prsty hlouběji do chladivého písku a zahleděla se přes vodu. Nemohla jsem popřít, že pohled je to nádherný – ale ne takovým způsobem, jak tvrdili ostatní z mé smečky. Členové smečky Raka mluvili o volání moře, jako by moře přinášelo odpověď na jakousi hlubokou vnitřní touhu. Mně poskytovalo jenom hezký výjev, nic víc. Ať jsem jej fotografovala, jak jsem chtěla, nikdy se mi nepodařilo zachytit samotnou podstatu toho, o čem hovořili.

Mojí jedinou nadějí je nadcházející Konvergence, ta ve mně odemkne vlka. Pokud bych dokázala cítit spojení s mořem jako všichni ostatní z mé smečky, možná bych je také začala vnímat jako svůj lid. Jenže momentálně mi připadají jako cizinci. A někdy spíš jako nepřátelé.

Odsunula jsem osamělost stranou. Mohla by mě celou pohltnit, pokud to dovolím. Místo toho jsem se znovu soustředila na temný oceán a snažila se správně zarámovat snímek. Měsíc se letmo dotýkal obzoru a vrhal na vodu odlesky, které se měnily s každým pohybem moře. Byl to skutečně pokojný pohled – a i když jsem vábení moře necítila, cítila jsem vábení měsíce. To mi samo o sobě potvrdovalo, že do smečky Raka patřím, i když tomu nic jiného nenásvědčovalo. Ne snad, že by se mnou někdo ve smečce souhlasil.

Zdvihla jsem fotoaparát a rozhodla se udělat ještě pár snímků, než se měsíc vyšplhá výš. Měla bych být doma a balit se na Konvergenci, ale místo toho stojím tady a fotím. Využila bych každé příležitosti a použila jakoukoli výmluvu, abych na chvíli vypadla z domu.

Když jsem stiskla spoušť, zadržela jsem na okamžik dech, jak jsem se snažila získat dokonale jasný obraz. Nacvakala jsem několik dalších snímků v rychlém sledu, jenom pro jistotu, a pak sklopila přístroj, abych se mohla podívat na malinkou obrazovku. Než jsem se stačila rozmyslet, který snímek je nejlepší, ozvalo se z keřů zašustění. Upozornilo mě, že tu nejsem sama. Odvrátila jsem se od vody a snažila se zahlédnout, co ten zvuk způsobilo. Na okamžik se nic nepohnulo a já jsem usoudila, že to muselo být zvíře.

Vtom z křoví vyrazilo cosi tmavého a já podvědomě uskočila. Řítíl se na mě velký šedý vlk a tři další ho následovali. Změř chlupů a drápů. *Zatraceně*. Na útěk bylo pozdě – a navíc jsem neměla obuté boty. Bylo sice zábavné běhat bosa v písku, to samé ale neplatilo o ostrých skaliskách o kus výš. Pokud jsem se chtěla dostat do bezpečí, musela jsem běžet přes ně.

Ti čtyři vlci mě obklopili, jako bych byla jejich kořist, a pak se proměnili zpátky do lidské podoby. Jejich vůdce Brad byl svalnatý a budil strach, a to nejen ve své vlčí podobě. Měl světlé vlasy a modré oči a byl by opravdu pohledný, kdyby se neustále netvářil, že se chystá s někým poprat.

Další dva kluci – jeho nohsledi Owen a Chase – měli na svých mnohem méně přitažlivých tvářích úšklebek. Čtvrtým členem jejich skupiny byla Bradova družka Lori, která ho všude následovala jako ocásek. Všichni byli po přeměně nazí, ale nikomu z nich to nevadilo: hrdě vystavovali na odív svůj symbol Raka, znamení zvěrokruhu této smečky. Brad měl své znamení na hrudi, zatímco ostatní na pažích. A pak jsem tu byla já – a já jsem neměla žádné.

„Aylo...“ Brad moje jméno prakticky zavrčel. „Co děláš tady venku sama?“

Projel mnou záchvěv úzkosti. Brad nikdy nebyl přátelský a vůbec by se se mnou nebavil, kdyby něco nechtěl. Jako syn beta vůdce smečky Raka na mě shlížel svrchu. Technicky vzato jsem měla vyšší postavení než on, ale to nikoho nezajímalo.

Lori se zachichotala a pohodila svými dokonalými blond vlasy v trendy jahodovém odstínu. Stála Bradovi těsně u ramene, ruku majetnicky na jeho paži. Zatímco jsem se snažila odhadnout, jakou mám šanci, že vyvážnu bez úhony, Owen a Chase mě přejížděli výsměšným pohledem.

Tihle všichni se pohybují ve stejných kruzích, jsou to synové a dcery nejvlivnějších členů smečky Raka. Mě jedinou mezi sebe nevzali, ačkoli bych měla stát v čele, protože jsem dcera alfy.

Jenže fakt, že v sobě mám i lidskou krev, ze mě místo toho udělal vyvrhele smečky.

„Na něco jsem se tě ptal, čokle,“ zavrčel Brad a kopl proti mně hroudu písku.

Tiše jsem si pro sebe zaklela a zvedla fotoaparát výš, aby písek nezasáhl objektiv. Wesley mi tenhle objektiv nedávno koupil a přinesl mi ho, když mě naposledy navštívil, takže jsem nemohla dopustit, aby ho tihle idioti zničili.

„Omlouvám se,“ opáčila jsem. „Neuvědomila jsem si, že jsi tak hloupý, že musím odpovídat. Každý, kdo má dvě oči a ovládá základní mozkové funkce, vidí a chápe, co dělám. Ale tobě očividně jedno z toho chybí. Jenom si pořád nejsem jistá, co to je.“

Brad se pohnul příliš rychle na to, abych se stihla bránit, a srazil mě na zem. Dopadla jsem tvrdě, hlavní nápor odnesl můj loket, jak jsem se snažila zachránit svůj fotoaparát. *Přesně proto mě Mira vždycky nabádá, ať držím jazyk za zuby*, pomyslela jsem si, když jsem se snažila odkutálet pryč – a přímo Chaseovi na nohu. *Do prdele*. Tvrdě mě kopl do břicha, až mi bolest vystřelila do celého těla, a já jsem se instinktivně schoulila do klubíčka.

„Kde je tvoje zbroj Raka?“ zeptal se Chase a znovu mě kopl. „No jasně, ty vlastně žádnou nemáš.“

Zalapala jsem po dechu a snažila se pořádně nabrat vzduch do plic. „Díky za připomínku, kreténe,“ podařilo se mi ze sebe v tu chvíli dostat.

Když do mě kopl nanovo, schoulila jsem se kolem foťáku a snažila se ho chránit spolu s nejcitlivějšími částmi těla. Ostatní se

přidali a já zařala zuby a smířila se s bitím. Nebylo to o nic horší než jiné výprasky, které jsem zažila. Zavřela jsem oči a soustředila se, abych nepovolila svaly a prodýchávala jsem bolest. Brzy bude po všem. Nezabijí mě, bez ohledu na to, jak moc mě nenávidí. Pořád ještě jsem byla členkou smečky, v dobrém i ve zlém.

Plán protřpět to se rozpadl v okamžiku, kdy mi kdosi vytrhl z rukou fotoaparát. Otevřela jsem oči, vyškrábala se na nohy, odstrčila Chase i Owena a spatřila Lori, jak přede mnou foťákem vyzývavě pohupuje.

„Ráda fotíš, vid', čoklíku?“ zeptala se.

„Ne!“ vykřikla jsem a natáhla se po foťáku, ale ona uskočila z dosahu. „Můžeš si se mnou dělat, co chceš. Ale tohle mi vrať.“

Lori upustila fotoaparát do písku. „To si nemyslím. Ten čokl se musí naučit, kde je jeho místo, jednou provždy.“

Brad mě zasypal smršťí úderů. Zasáhly mě do zad a poslaly mě do kleku. Mohla jsem jen sledovat, jak Lori veškerou svou silou měnlivce dupe po přístroji. Zvuky tříštícího se skla a plastu byly horší než ozvěna úderů pěstí v boji tělo na tělo.

Něco se ve mně zlomilo. Ten foťák byl mým jediným spojením s vnějším světem – se světem, kde mě nikdo neodsuzuje za můj míšenecký původ ani za to, že jsem se narodila pod špatnými hvězdami. Byla to jediná věc, která mi přinášela radost a dávala mi alespoň zdání svobody.

Zavrčela jsem a vycenila na ty čtyři zuby, připravena bojovat. Museli vycítit změnu v mém chování, protože ustoupili a zaujali obranné pozice. Nemohla jsem je všechny sejmut: sakra, beze zbroje Raka, kterou měli oni, bych sotva složila jediného z nich.

Ale vztek, který mi vřel v krvi, mi nedovoloval jen tak odejít, jako by bylo všechno v pořádku. Probudilo se ve mně cosi temného, cosi divokého a nebezpečného, vyplulo to na povrch a žadonilo o vypuštění. Síla, kterou jsem cítila už dřív, ale která byla vždycky těsně mimo dosah. Teď možná nastal ten správný čas. Vzduch se chvěl napětím. Jiskřilo to mezi námi a čekalo jen na ten správný okamžik, aby to propuklo plnou silou.

„Hej!“ Výkřik přicházel z dálky, ale postačil, aby nás okamžitě rozptýlil.

Lori ještě pořád stála mezi rozbitými střepinami mého fotoaparátu, odvrátila se od nich a něco nesrozumitelně zavrčela. Moje nejlepší kamarádka Mira se rozeběhla k nám a dlouhé tmavohnědé vlasy za ní vlály jako závoj. Na sobě měla bikiny, jako by si šla zaplavat. *To jako vážně? V tuhle dobu?* Věděla jsem, že plavání miluje, ale všichni jsme se připravovali na Konvergenci.

„Co si sakra myslíte, že děláte?“ zvolala Mira a zastavila se vedle mě. Oči upírala na ostatní vlky, ale já věděla, že ta otázka byla určena mně.

„Neplet se do toho,“ zavrčel Brad. „Jestli víš, co je pro tebe dobré, nebudeš do toho strkat nos. Dáváme té čubě lekci, o kterou si říká od chvíle, co se narodila.“

„Ani náhodou,“ odsekla Mira. Tvrdohlavá, věrná Mira. Nikdy nevěděla, kdy vycouvat z boje, zvláště když jsem se do něj zapletla já. Kryla mi záda, i když nesouhlasila s tím, proč bojujeme. Pro Miru bych kdykoli udělala to samé.

Takže zrovna já jí nemám co vyčítat. Přesto sem neměla chodit. Tohle byl můj boj a ona by se mohla dostat do vážných potíží,

kdyby někdo viděl, jak se staví proti synovi bety. Alfa ji už jednou potrestal – nepotřebovala sbírat další minusové body.

„Miro,“ domlouvala jsem jí tiše. Škubla sebou, takže jsem poznala, že mě slyšela, ale neotočila se, aby mi odpověděla. „Musíš jít,“ pokračovala jsem, ačkoli jsem věděla, že neuposlechne jediného mého slova. „Prosím.“

„Jestli máš problém s Aylou, máš problém i se mnou,“ řekla Mira a zaujala obranný postoj. Opravdu to nehodlala nechat být. Povzdechla jsem si, následovala jejího příkladu a znovu zvedla pěsti.

Brad chvíli přejížděl pohledem z jedné na druhou a zasmál se. „Ani jedna z vás by nevyhrála. Ještě ani nemáte svoje vlky.“

„Jo, ale stejně vám můžeme natrhnout prdel,“ opáčila jsem s divokým úšklebkem, tlačíc ze sebe slova přes trvající bolest. Pak jsem sjela očima o něco níž. „Vsadím se, že aspoň jedna z nás by se ti dokázala trefit kolenem do koulí.“

Brad na mě zavrčel a ruce se mu přeměnily v tlapy s drápy.

Mira mě zpražila pohledem, jako by chtěla říct: *Vážně?* Pokrčila jsem rameny. Chce se snad do mě pustit za to, že jsem drzá? Vždyť ona je na tom skoro stejně.

Ale Mira jen obrátila oči v sloup a pak se otočila k Bradovi: „Vážně to chceš riskovat těsně před Konvergencí?“

Lori mi ještě několikrát zašlápla foťák hlouběji do písku a vrátila se k Bradovi. „Nestojí to za to,“ zamumlala tak hlasitě, abych to slyšela. „Myslím, že jí to došlo.“

Brad nás probodl pohledem a pak se obrátil na Lori. „Máš pravdu. Nestojí nám za to, abychom jí věnovali čas. S trochou štěstí ji bude mít brzy na krku nějaká jiná smečka.“

Přeměnil se zpátky ve vlka a ostatní ho následovali. Poté se rozběhli zpátky ke skalám a zmizeli v křoví. A jako mávnutím proutku se ze vzduchu najednou vytratilo všechno napětí. Celé tělo mi pulzovalo bolestí a rozbitý fotoaparát byl to jediné, co mi zbylo na památku za moji drzou pusou.

Poklesla mi ramena, a než jsem se nadála, padla jsem na kolena. Hledala jsem v písku roztráštěné kusy svého fotoaparátu, ale nic se nedalo zachránit. Jeden po druhém jsem si je nechala proklouznout mezi prsty a mrkáním jsem přitom zaháněla slzy vzteku.

Mira si dřepala vedle mě a položila mi ruku na záda.

„Proboha,“ zamumlala, když si prohlížela modřiny, které mi začínaly naskakovat na pažích. „Cos jim řekla tentokrát?“

„Prostě se tu zničehonic objevili,“ odpověděla jsem. „I kdybych byla sebevíc milá, stejně by po mně nakonec šli. Oni si vždycky něco najdou.“

„Víš, kdybys je neprovokovala, nejspíš by tě nechali na pokoji,“ oponovala Mira. „To ti říkám pořád.“ Pomohla mi vstát, a zatímco jsem vrávorala a snažila se ustálit rovnováhu i dech, nechala ruku na mém rameni.

„Nemůžu si pomoci.“ Chtěla jsem posbírat kousky svého fotoaparátu, ale jaký by to mělo smysl? Lori ho roztřískala tak, že nepůjde opravit. „Padají z nich takové kraviny. Prakticky žebrají o to, abych jim to vrátila.“

„Neměli by o tobě takhle mluvit. Ty jsi dcera alfy a oni se za to musejí zodpovídat.“

„Jo, jasně. Však víš, že otec je ještě horší.“ Prohlédla jsem si paže. Nové modřiny se snoubily se staršími, těmi od alfa vůdce

naší smečky. Modřiny po celém těle jsem od otce měla odjakživa. Nikdy ovšem na obličejí. Musí přece zachovávat dekorum – a bití vlastní dcery se moc neslučuje s pověstí velkorysého alfa vůdce smečky, kterou se neustále a s velkým úsilím snaží budovat a udržovat. Ale všichni vědí, že se ke mně chová jako k vyvrženci a je mu jedno, pokud se někdo jako Brad chová stejně. Miru to kvůli mně štve, ale já už se dávno smířila s tím, že ze mě nebude taková dcera, jakou si přál. Je to můj úděl na tomto světě a já se ho snažím akceptovat.

Vždycky jsem věděla, proč mě bije, i když to nedává žádný logický smysl. Já jsem se neprosila o to, abych se narodila napůl jako člověk, ale otec mě rád trestá za aférku, kterou měl s mou mámou, přestože jsem to nebyla já, kdo rozhodl o tom, jak dopadne. Všechno na mně mu neustále připomíná jeho chybu – datum mých narozenin nespadá do období Raka, na mém těle není znamení zvěrokruhu a postrádám schopnosti člena smečky – a usnadňuje mu to chovat ke mně nenávisť.

Jeho družku Jackie dokonce urážejí moje zrzavé vlasy. Dotkla jsem se jednoho pramene, který povlával v lehkém větru. Jejich barva mě odlišuje od všech ostatních členů rodiny a neustále všem připomíná, že táta to podělal a dostal nějakou lidskou samici do jináče. Jednou jsem to dokonce řekla nahlas, když jsem se naštvála a moje pusa byla – jako obvykle – rychlejší než mozek. Vysloužila jsem si za to akorát ránu do tváře od Jackie.

Mira pořád ještě prohlížela moje modřiny a rozčilovala se nad nimi jako máma, kterou jsem nikdy neměla. „Před Konvergencí by už měly vypadat líp,“ usoudila nakonec. „Máš štěstí, že jsem

se rozhodla zajít si zaplavat, než zítra odjedeme. Kdo ví, co by se stalo, kdyby tu s tebou zůstali sami.“

„Na tom nesejde.“ Pokrčila jsem rameny a vydala se k místu, kde jsem nechala boty a bundu. „Ty modřiny jenom dokazují, že nejsem skutečný Rak. Kdybych byla, dokázala bych si vyvolat zbroj Raka.“ Schopnost vytvořit si na těle račí zbroj měli všichni členové smečky vrozenou a umožňovala jim chránit se jako rak v krunýři. Narodili se s ní všichni, jen já ne. Povzdechla jsem si. „Až se ve mně probudí vlk, budu se alespoň rychleji hojit.“

„Po Konvergenci se změní mnoho věcí,“ dodala Mira tiše.

Konvergence se koná dvakrát ročně, při letním a zimním slunovratu. Členové všech dvanácti smeček zvěrokruhu se sejdou na jednom místě, aby prodiskutovali důležité věci, uznali nové alfa vůdce, požehnali nově narozeným dětem a podobně. Blížící se Konvergence se koná při letním slunovratu, den před začátkem období Raka. A bude v Montaně, na území Slunečních čarodějek.

Mira a já tam konečně získáme své vlky, protože je nám oběma dvacet dva let, a dosáhly jsme tak plnoletosti. Jsme jediná členové smečky Raka, kteří své vlky při této Konvergenci dostanou – všichni ostatní je mají už od zimního slunovratu. Až na mě, samozřejmě. Narodila jsem se v březnu, což je další znamení, že do této smečky nepatřím.

A pokud jde o Miru, ta měla svého vlka dostat také při zimním slunovratu, ale musela si počkat dalších šest měsíců – a to jenom proto, že její táta v jakési záležitosti odporoval alfovi. Míry se to vůbec netýkalo, ale otec věděl, že pokud potrestá ji, zasáhne to

celou rodinu. Nebylo to fér, ale náš alfa vůdce se prostě takhle chová. A když alfa vydá rozkaz, musíme poslechnout.

Na Konvergenci proběhne ještě další událost: párovací rituál. Každý, kdo už získal svého vlka, se může pokusit nalézt svého osudem určeného druhu. Navzdory pravděpodobnosti jsem doufala, že můj druh – pokud nějakého mám – bude z jiné smečky. Udělala bych prakticky cokoli, abych se dostala pryč od otce a zbytku měnlivců ze smečky Raka.

„Doufám, že naši partneři budou ze stejné smečky,“ prohlásila Míra, jejíž myšlenky se ubíraly stejným směrem jako moje. Říkala to tak často, že už jsem to skoro očekávala. Souhlasně jsem zamručela, ale neříkala jsem nic. Samozřejmě že jsem s ní chtěla zůstat. Ale pokud by měla druhu ze smečky Raka a já ne, nebyla bych zlomená žalem. Mojí hlavní prioritou bylo dostat se odsud.

To byla ostatně jediná věc, na které jsme se s otcem shodli. Abych zmizela, si přál stejně intenzivně, jako jsem si já přála od něj vypadnout. „Doufám, že se z tebe už brzy stane problém jiné smečky,“ začal pravidelně říkat ode dne, kdy mi bylo dvaadvacet.

Myšlenky na otce mi pořádně zkazily náladu. Musím se vrátit, než někoho pošle, aby mě našel. Obrátila jsem se k Míře a věnovala jí úsměv – jak jsem doufala, dostatečně přesvědčivý. „Ať se na Konvergenci stane cokoli, vždycky budeme kamarádky a zůstaneme v kontaktu.“

Míra si spokojeně broukala, vzala mě za ruku a vydaly jsme se po pláži zpátky. Věděla jsem, že to myslí dobře, ale jakmile se usadí se svým druhem, věci se změní. Vždycky to tak bylo. Časem

bychom se stýkaly míň a míň, i kdybychom skončily ve stejné smečce... Při té myšlence mnou projel pocit nespravedlnosti.

Ohlédla jsem se na oceán a rozházený písek, kde jsem se poprala s Bradem a jeho partou. *Zažiju někdy pocit, že skutečně někam patřím?*

2. KAPITOLA

ZABALILA JSEM SI POSLEDNÍ OBLEČENÍ, které jsem potřebovala na Konvergenci, a zapnula batoh. Rozhlížela jsem se kolem a pokoušela se zjistit, jestli jsem na něco nezapomněla. Neměla jsem toho moc, všechno se mi vešlo do jednoho batohu, což bylo dost smutné. Věci jsem nikdy neshromažďovala, příliš jsem se bála, že by je otec v nějakém záchvatu vzteku stejně rozbil. A všechno důležité jsem měla v digitálních souborech na mobilu a v cloudu. Ukládala jsem si tam všechny svoje fotografie – na těch mi záleželo nejvíc.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vytrhlo mě z myšlenek. Okamžitě jsem začala panikařit. Popadla jsem batoh, připravena vyrazit, jakmile se dveře otevrou.

„Aylo?“

Při zvuku toho hlasu jsem se usmála a uklidnila se. Můj bráška Wesley byl jedinou osobou v téhle rodině, která mi neublíží. „Pojď dál.“

Vešel dovnitř a zakřenil se na mě téměř stejným úsměvem, jaký jsem si pamatovala z dětství. Byl o čtyři roky starší než já,

ale vždycky mi připadal o mnoho větší, dokonce i předtím, než v pubertě vyhnal do výšky a krásně se osvalil. Před několika měsíci se odstěhoval do vlastního bytu a já měla pocit, že ho už skoro vůbec nevidám, přestože nás dost často chodí navštěvovat. Usnadnil mi dospívání a ve smečce Raka to je kromě Miry jediný člověk, kterému na mně záleží.

„Wesley!“ vykřikla jsem a vrhla se mu do náruče. Pevně mě objal, možná až příliš pevně – sykla jsem. Odtáhl se a zamračeně si mě prohlížel. „Už zase tě někdo zbil.“ Ohlédl se ke dveřím. Nesnášel, jak se ke mně otec chová, a vždycky se snažil být milý, aby mi to alespoň trochu vynahradil. A téměř to i stačilo.

„Nic, co bych nezvládla,“ odpověděla jsem a zatáhla za popruh batohu. Moje knížky o fotografii ležely vedle něj, ještě jsem je nestačila sbalit. Váhala jsem, jestli je vzít s sebou, nebo je nechat tady. Pokud bych měla jít pěšky někam dál, byly by v batohu těžké – ale teď, když přišel Wesley, jsem věděla, že je budu muset přibalit. Není jiná možnost.

Fotografování, to byla vždycky moje vášeň. Milovala jsem, jak dokážu zachytit krásu v jediném nehybném momentu a prezentovat ji světu tak, jak ji vidím svýma očima. Wesley to chápal a podporoval mě. Otec vždycky dával velmi jasně najevo, že jsem vyvrženec, zvláště v soukromí vlastního domova. Jestliže mi koupil nějaké oblečení, považovala jsem rok, kdy se to stalo, za dobrý. Poté co jsem přestala růst, uběhlo třeba i několik let, než mi pořídil něco nového. Dokonce i když se jednotlivé kousky oblečení už páraly ve švech a měly viditelné díry, nutil mě je nosit. Také jídla mi dával jenom nezbytné minimum a běžné vymoženosti

techniky, které ostatní děti považovaly za samozřejmost, pro mě byly nedostupným luxusem: žádný telefon, žádný počítač, a to ani když jsem je potřebovala do školy.

V den mých šestnáctin mě poslal pracovat do potravin u nás ve městě a celou moji výplatu si nechával posílat na svůj účet. *Finanční náhrada za to, že mě doma snáší*, tak tomu vždycky říkal. Vzhledem k tomu, že to byl můj vlastní otec a zároveň alfa smečky, nemohla jsem nic dělat. Nemohla jsem se odvolat na svá práva ani dělat věci za jeho zády, protože on byl nejvyšší autoritou. Stačilo mu využít příkaz alfy, což byla jedinečná moc svěřená alfa vůdcům každé smečky, a všichni museli vykonat, co jim přikázal. Včetně mě.

Wesley byl jediný, kdo mi kdy koupil něco hezkého. Když jsem v dětství začala projevovat zájem o fotografování, potají mi o něm nosil knížky. Fascinovaně jsem v nich ležela a každou z nich úplně hltala. Wesley si často odnášel ty staré a nosil místo nich nové, protože příliš mnoho knih by mohlo v otci vzbudit podezření. Ale ty, které jsem měla opravdu ráda, jsem si směla nechat. Jednou Wesley dokonce předstíral, že se mu rozbil telefon, aby ho mohl dát mně. A když jsem se mu svěřila, že bych chtěla jít na místní komunitní vysokou školu, přinesl mi foťák a řekl: „Tak to udělej.“

Vystudovat a získat titul jsem dokázala jen díky Wesleyho pomoci. Přesvědčil otce, že pro dceru alfy se nehodí, aby nestudovala, a tak mi otec, byť neochotně, dovolil tam chodit. Neustále jsem musela poslouchat, jaké plýtvání penězi moje vzdělávání je, ale z dlouhodobého hlediska to stálo za to.